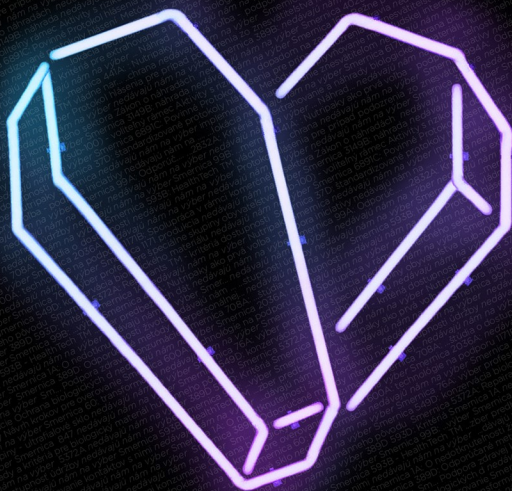

Rachel Heng

KLUB
SAMOVRAHOV

Ljndeni

Klub samovrahov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Rachel Heng
Klub samovrahov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB SAMOVRAHOV

Rachel Heng

KLUB SAMOVR AHOV

Ljndeni

Mójemu otcovi, Geoffreymu Hengovi (1957 – 2017)

Prv než skutočne pochopíš, čo je láskavosť,
musíš o všetko prísť,
zažiť ten okamih, keď zajtrašok rozplynie sa
ako hrudka soli v riedkej polievke.
Všetko, čo si držal v hrsti,
zrátané a starostlivo schované,
musíš stratiť, aby si spoznal
bezútešnosť pustatiny
medzi miestami, na ktorých prebýva láskavosť.

Láskavosť, Naomi Shibab Nye

ÚVOD

Stál v miestnosti bez okien. Mal na sebe smoking, čierny ako uhoľ, hrana ramena ostrá a priamočiara ako okraj útesu. Bol tam len on, sklenená fľaša a škatuľka zápaliiek pri jeho nohách.

Mnohí z tých, ktorí na to video náhodou narazili, si asi povedali, že je to nejaká hlúpa reklama alebo spam, a preklikli na niečo iné. No iste sa našli aj takí, ktorí sa dívali ďalej, zaujať kontrastom medzi jeho formálnym odevom a prázdny priestorom, v ktorom sa nachádzal, alebo studeným leskom jeho očí. A práve tí o malú chvíľu počuli, ako hovorí svoje meno a koľko má rokov. Spolu s vysvetlením, aké dôvody ho dovedli k tomu, čo sa chystá urobiť, ako dlho a úporne zvažoval toto rozhodnutie, kým k nemu dospel. Prečo odmieta žiť ďalších dvesto rokov. Aj to, že to s jeho rodinou nijako nesúvisí a že sa takto obliekol, aby podčiarkol dôležitosť chvíle.

Keď dohovoric, zodvihol zo zeme fľašu a jej obsah si nalial do hrdla. Keď pil, pod záhybmi kože na krku mu poskakoval ohryzok. Vyprázdnil obsah fľaše a zadíval sa neviditeľnému obecnstvu dlho a nemo do očí.

„Nedávajú nám na výber,“ povedal nakoniec. „Diamond-Skin™, ToughMusc™. Implantáty. Kedysi stačilo priložiť na zápästie obyčajný kuchynský nôž a dívať sa, ako zo žíl uniká život.“

Pozornejší diváci si všimli, že mu pri tom z kútika úst vytieklo trochu priehľadnej tekutiny.

„Niečo sa musí zmeniť. Tým, že nám vzali smrť, nás všetkých pripravili o život.“

Škrtol zápalkou. V chladnom neónovom svetle sa zachvel plamienok.

„Nedávajú nám na výber.“

Keď priložil zápalku ku končeku vyplazeného jazyka, plamienok zaváhal, akoby sa rozhodoval, ktorým smerom sa má vydať. Vtedy sa muž zhlboka nadýchol. Oheň vzbĺkol, naplnil dutinu jeho úst vypláchnutú alkoholom, obsadil hrdlo a zamieril hore, do nosných dierok. Viac ten muž nepovedal.

PRVÁ KAPITOLA

Na sklenenom podnose uprostred miestnosti plnej ľudí sa vynímala obrovská poschodová torta ozdobená maslovou polevou a červenými ružičkami.

Nikto o nej nehovoril, nikto sa na ňu neďíval. Z času na čas sa niekto zdržal pri stole s pitím, a kým sa tváril, že si vyberá spomedzi zelených bublinkových nápojov, kútikom oka po nej pokukoval.

Todd stál svedomito po Leinom boku, v ruke štíhla čaša s nealko šampanským.

„Skvelý večierok,“ prikývol, akoby sa ho na to niekto opýtal. Zodvihol k nej pohár, ktorý držal v ruke. „Úžasné pitie. A ten spirulinový koktail je skutočná lahôdka.“

Lea sa neprítomne usmiala. Pohľadom prebehla po prítomných dámach vo večerných róbach v námorníckej modrej, ozdobených striebornými šperkami, a pánoch v kvalitne ušitých oblekoch v rôznych odtieňoch sivej. Uprostred neživej chladnej formálnosti žiarili ružičky na torte ako kvapky krvi. Aj bronzo-vo opálené, dokonale hydratované a súmerné tváre orámované bezchybnými účesmi z bohatých lesklých vlasov jej pripadali sivé.

Bol to nepochybne úspech. Večierok sa vydaril nad všetky očakávania.

Nezabudla sa usmievať. Zdravá myseľ, zdravé telo.

„Tu ste! Môj obľúbený pár!“

„Natalie,“ Todd sa rozžiaril a na privítanie kývol hlavou.

Natalie ich oboch obdarila vzdušnými bozkami so zhovievavosťou celebrity, ktorá im dovolila, aby sa s ňou vyfotografovali. Najprv Todda, potom Leu, opatrne, aby sa ich ani náhodou nedotkla.

„Vyzeráš – páni – úchvatne,“ Todd stále pokyvoval hlavou. Lea bojovala s nutkaním chytiť ho za uši, aby s tým prestal.

Natalie však naozaj vyzerala úchvatne. Vo svetle sviec sa jej úzke, priliehavé šaty tajomne a indigovo leskli. Akoby ju do tej dlhej elegantnej tmavomodrej niekto nalial, hebkú a jemnú ako krém.

Lea ju obdarila úsmevom a v duchu prebehla svoj zovňajšok. Rovné čierne vlasy v porovnaní s lesklými gaštanovými vlnami, ktoré mala na hlave Natalie (omnoho bohatšími a hodvábne hebkými), dohneda opálená pokožka oproti Nataliinej bledej s pehami (očividne nie veľmi dobre vybavenej na boj so škodlivými účinkami UV žiarenia, a teda vyšším rizikom vzniku melanómu; v tomto ohľade Lea jednoznačne bodovala). Nataliina tvár bola úzka a mala ostré črty, čo spolu s pomerne veľkými prednými zubami spôsobovalo, že sa človek pri pohľade na ňu vedel len ťažko ubrániť asociácii s istým ťažným zvieraťom. Lea sa, naopak, nikdy poriadne nezabavila bábätkovskej mäkkosti, líca mala okrúhle a plné, pravouhlosť jej tvári jednoducho chýbala. Kedysi sa preto trápila, no teraz bola rada. Všetci líferi, teda životaschopní, v jej vekovej skupine mali takmer identické telá, ten istý postoj, ten istý svalový tonus, a líšili sa iba tvármi.

„Ale choď,“ mávla rukou Natalie. „Nevidíš tie vrásky?“ priložila si prst na dokonale hladké líce. „Samozrejme, že vidíš,

takže si tie zdvorilostné frázy môžeš pokojne nechať. Mám za sebou hrozný týždeň, najhorší v živote. Číslo mi kleslo najmenej o tri mesiace. Ale radšej o tom nehovorme.“

Stisla pery. Bolo očividné, že netúži po ničom inom, len aby o tom mohla hovoriť. Ostatní mlčali.

„Lea!“ vykrikla nečakane. „A čo ty? Povedz mi niečo o sebe! Si fakt hrozná, že si vždy všetko nechávaš pre seba.“ Nesmelo hodila okom po Toddovi.

„Ver mi, že by som si veľmi rada zachovala nejaké tajomstvo. Ale keď sa človek priatelí s ľuďmi, ako si ty...“

Obe vybuchli do smiechu. Todd sa ako na povel pridala. Smiali sa hrdelným, sýтым smiechom, ktorý sa ako široká zlatá stuha zavlnil večierkom, až sa ľudia začínali obzerať, a všetci tí, ktorí boli až do tejto chvíle nadmieru spokojní so svojim stabilným a bezpečným životom, si zrazu uvedomili, že im predsa len čosi chýba.

K ich skupinke sa čochvíľa pridali ďalší a aj tí sa nadšene zapojili do koketného žartovania. Lea prehodila zopár poznámok o tom, že ju zakrátko čaká povýšenie, no umne ich vplietla do sťažností na to, o koľko viacej povinností skončilo na jej pleciah. Cítila, že informácia dorazila na miesto určenia, a čakala, akú reakciu vyvolá. Ako mohla predpokladať, prvá sa chytila Jasmine a znepokojene skonštatovala, že každé povýšenie prináša riziko nepriateľských reakcií zo strany bývalých kolegov; teda, aspoň v jej prípade to tak bolo, keď sa ako prvá zo životaschopných dostala do riaditeľského kresla pred stovkou.

Rozhovor viazol a jeho účastníci sa obzerali okolo seba, akoby hľadali nový impulz. Pár z nich vytiahlo tablety.

„Takže,“ Natalie sprisahanecky stíšila hlas. „Už si to videla?“ Mykla hlavou a spomedzi bohatých lókní vykĺzla opoj-

ná vôňa kokosu. Krk mala svalnatý a hladký. Ako pretekársky kôň, pomyslela si Lea.

„Čo či som videla?“

Natalie zagúľala očami a vystrela plecيا. Jej ľavé rameno, ako si Lea s potešením všimla, bolo trochu nižšie než pravé. Vzpriamila sa a s ešte väčším potešením v duchu skonštatovala, že v hodvábnych šatách bez rukávov jej nepochybne krásne vyniká rovná línia pliec a súmernosť kľúčnych kostí.

„To video predsa,“ odfrkla Natalie.

Ani jeden človek nezodvihol oči od tabletu, no Lea cítila, ako vzduch v miestnosti prudko ochladol. Zrazu mala pred sebou jeho tvár, neúprosné, lesknúce sa čierne zreničky, vyzerali ako oči ryby. Ústa plné ohňa. Roztápajúce sa, sčerneté odtiene červenej a hnedej, kusy tela miznúce v dyme a plameni.

„Bože,“ vzdychol dlhán s bezchybnou pokožkou farby mahagónového dreva bez jediného póru. Odpil si z vitamínového koktailu a striasol sa na celom tele. „Mohli by sme už o tom, prosím, nehovoriť, Natalie?“

Nataliin najnovší snúbenec, spomenula si Lea. Lepšie sa mu prizrela, akoby si až teraz poriadne všimla, aký je vysoký, štíhly, svalnatý. Aj to, aké má tmavé inteligentné oči, dlhé mihalnice a elegantne klenuté, vysoké čelo.

„Prečo? Aj tak nikto o ničom inom nehovorí,“ namietla Natalie.

„Smutné, smutné, veľmi smutné. O tom sa nedá nehovoriť,“ Todd sklonil hlavu.

„Presne tak!“ nadšene súhlasila Natalie.

„Je to choré,“ pridala sa k téme ktosi ďalší.

„Nechutné.“

„Antisanct!“

„Znesvätenie, presne tak!“

„Predstavte si, že sa na to dívajú deti.“

„A my! Ktovie, koľko mesiacov človeku ubudne, keď si to pozrie!“

„Máš pravdu. Nie je ťažké uhádnuť, čo to robí s hladinou kortizolu.“

„Divadlo! Nič iné, než divadlo.“

„Prečo by to niekto robil? Napína ma, len si na to spomeniem.“

V tej chvíli to zacítila – prenikavý zápach spáleného mäsa, štiplavý dym v usazených očiach. Pohľad toho muža plný zvláštnej, neoblomnej rozhodnosti, bezodného smútku. Čosi v jej vnútri sa pohlo. Znechutenie, povedala si v duchu. Šok.

„Deje sa niečo, Lea?“ spýtal sa Todd. „Zbledla si.“

Všetci sa na ňu dívali.

„Och, áno, Lea,“ znepokojene sa k nemu pridala Natalie, oči dokorán. „Keď už o tom Todd začal, ako si na tom s vitamínom D? Ak sa ti ho nedarí udržať na optimálnej úrovni, viem o jednej klinike...“

„Všetko je v najlepšom poriadku.“ Lea sa usmiala a chabo zamaskovaný útok sa rozhodla prehliadnuť. „Ďakujem, ale nevidím dôvod, prečo by som mala odísť z Tendru. S Jessie sa poznáme celé roky – stará sa o našu rodinu, odkedy sa mama stala zástupkyňou generálneho riaditeľa.“

„Zaiste,“ stroho prikývla Natalie. Stisla pery a obrátila sa k ostatným.

Nezabije ťa, keď budeš trochu milšia. Aspoň to skús.

Som, pomyslela si Lea. Robím, čo môžem. Žalúdok sa jej podráždene zachvel. Predstavila si maminu tvár, tenké vlákna vrások, ktoré jej v kútikoch očí vyryl smútok. V hlave znova začula jej hlas: *Vrásky vznikajú z toho, že pokožka opotrebovaním*

*stráca pružnosť. A hoci konečné dôsledky tohto procesu je možné od-
dialiť, eliminovať ich nedokážu ani preparáty Repairants™.*

Nadovšetko praktická, jej matka. Aj dnes, desaťročia po svo-
jej smrti. Do posledného dňa chodila vystretá ako pravítka,
jemné vlasy vždy čierne a nakrátko zostrihané, o čo sa priči-
nili pravidelné návštevy kadernického salóna. Jej pokožka si
zachovala pružnosť omnoho dlhšie než pokožka mnohých jej
rovesníkov, ktorí sa zošúverili o niekoľko desiatok rokov skôr.
Svalstvo mala vždy pevné, chodidlá hladké a vždy starostlivo
upravené, pery plné a vláčne. To boli výhody postu zástupky-
ne generálneho riaditeľa spoločnosti Talent Global, pre kto-
rú boli benefity štvrtého stupňa absolútnou samozrejmosťou.

Uju sa dožila stoštyridsaťdva rokov – mala teda o štyridsať-
dva rokov viac, než má teraz Lea. Skvelý úspech pre nieko-
ho z generácie, ktorá mala v čase Druhej vlny vyše šesťdesiat.
Pokiaľ išlo o Leu, v jej prípade by stoštyridsaťdva rokov bolo
zlyhanie. Tristo, to bola nová méta.

*Nedovoľ, aby to všetko vyšlo nazmar. Všetko, čo som ti dala.
Všetko to, čo tvoj brat nikdy nemohol dostať. Matkin hlas pomaly
stíchol. No Lea v ňom zacítila záchvev bolesti, tej, ktorá v nej
zakaždým vyvolala opatrnú ostražitosť, aby sa nerozjatrila rana,
ktorú ani desaťročia, ani mnoho desaťročí nemohlo zaceliť.*

Znovu prešla pohľadom po miestnosti plnej módnych úče-
sov z lesklých vlasov, hladkých čiel a dokonale rovných chrb-
tov. Krásni, bohatí ľudia, užívajúci si život, polohlasný šepot,
zdvorilé úsmevy, štrngot pohárov. Prémiové vitamínové ná-
poje, krištáľové čaše, vysoký strop a nádherná panoráma mesta
za obrovskými oknami. Priestor, ktorý na tento večierok pre-
najala, zvyčajne slúžil na firemné akcie, no ako členka skupi-
ny vybraných zamestnancov fondu na financovanie zdravot-
nej starostlivosti HealthFin k nemu mala príležitostne prístup.

Nie, nedovolila, aby čokoľvek vyšlo nazmar, pomyslela si Lea. Mama by na ňu bola nepochybne hrdá.

„Veľa šťastia, zdravia, veľa šťastia, zdravia, veľa šťastia, milá Lea, veľa šťastia, zdravia!“

Všetci zatlieskali. Blesky fotoaparátov. Lea sa usmievala, ako ju to pred osemdesiatimi ôsmimi rokmi učila Uju: *Oči, nesmieš zabudnúť na oči, inak to vyzerá, že to nemyslíš naozaj.*

Vzala do ruky nôž a zaborila ho do najspodnejšej vrstvy torty. Pod plastovým ostrím čepele prenikavo zapišťal polystyrén, a hoci v duchu zaúpela spolu s ním, nedovolila, aby jej úsmev zmizol z tváre.

DRUHÁ KAPITOLA

Chodník bol ako stuha prelievajúcich sa odtieňov hnedej a sivovej. Muži a ženy v plášťoch kráčali ako jeden – lakte pritisnuté k telu, sklonené hlavy, oči upreté na päty človeka kráčajúceho pred nimi.

Lea netušila, čo ju prinútilo zodvihnúť zrak. Možno čosi vo vzduchu, čosi ako vôňa leta ustupujúceho pred plazivým krokom jesene, prvý dotyk mrazivého vetra na líci. Možno štíhle členky ženy pred ňou v čiernych sieťovaných pančuchách. Alebo zvyšok nadšenia, ktorý jej zostal po včerajšej narodeninovej oslave, a túžba objať celú ulicu spolu s rannou oblohou farby vajíčka vrchárky.

Len čo ho zazrela, z pľúc jej unikol všetok vzduch. Práve sa chystal prejsť cez cestu, kúsok pred ňou. Pohyboval sa pomaly, akoby si vôbec neuvedomoval, že narúša systematický prúd okoloidúcich. Jasne videla nevôľu v ich zarazených tvárach, keď boli nečakane prinútení zmeniť smer svojej bezmyšlienkovitej chôdze. Vo vzduchu zašumelo rozmrzené mláskanie jazykov a otrávené vzdychy. Nevšimával si to a ďalej neohrabane kládol nohu pred nohu, samé ťažké kroky.

Tento duchom neprítomný stavec predsa nemohol byť jej otec. Napriek tomu z neho nemohla odtrhnúť oči. Kedysi